

ASA L-AM CUNOSCUȚ EU PE OMUL, GENERALUL ȘTEFAN GUȘĂ

Lt. col. Ciortea Octavian

Într-o după-amiază din primăvara acestui an (2002), dorind să o contactez telefonic pe d-na Veronica Gușă de Drăgan, care se afla la locuința ei din satul Spătaru, am sunat-o la telefon de mai multe ori, dar de fiecare dată mi-a răspuns numai robotul.

Abia spre seară am reușit să o contactez, și-a cerut scuze și mi-a spus că a fost în grădină, unde a avut ceva de lucru. Atunci mi-am dat seama că e plămădită din același aluat ca și tatăl său, generalul Ștefan Gușă, care, de câte ori mergea acasă - am fost împreună de vreo 4-5 ori - se transforma din comandantul de regiment care era atunci, în copilul ascultător, harnic și săritor, care nu pregeta să curețe prin grădină, să-și ajute tatăl în „aranjarea animalelor”, adică curățire, schimbarea paielor, hrănire, adăpare etc.

Într-una din vizitele pe care le-am făcut atunci, mergând cu mașina pe o variantă - linie de centură, viaduct sau o șosea înălțată mult deasupra solului - din apropierea orașului Buzău, maiorul Gușă și-a adus aminte cu năduf de o vară când se construia șoseaua, iar el, elev de liceu fiind, în vacanța mare, a fost luat de fratele său mai mare, Constantin, în „echipajul” lui, având sarcina de încărcă căruța cu pământ, a o transporta și apoi descărca pe acolo pe unde trebuia înălțată șoseaua, plata urmând a se face în raport cu numărul de transporturi efectuate. Munca era grea, era foarte cald, iar tânărul Ștefan nu era destul de călit pentru asemenea munci, așa că echipajul lor era mereu întrecut de niște căruțe ale unor lipoveni veniți cine știe de unde și care erau zdraveni la trup și cu brațe vânjoase ; încărcau și transportau mai repede căruțele decât echipajul Constantin-Ștefan, drept pentru care, fratele mai mare se răzbuna pe cel mic trăgându-i câte o lopată pe spate. Ștefan înghițea în sec, trăgea tare, dar... fără prea mult folos.

Dar nu v-am spus cum l-am cunoscut pe generalul Ștefan Gușă.

Era în anul 1972, când a fost numit, după absolvirea Academiei Militare Tehnice, comandant al unui regiment din Turda, unde eram încadrat și eu.

Fostul comandant, colonelul pe atunci Bercea Ioan, a dorit să-i prezinte pe fiecare ofițer în parte, cu calitățile și tarele lui.

Prin natura funcției ce o aveam, trebuia - printre altele - să prezint comandantului „Ordinul de zi” la semnat.

Prezentându-mă, am deschis ordinul de zi și l-am pus în fața vechiului comandant pentru semnat, iar dânsul, după ce am semnat, a zis: „să-ți prezint acum și pe ... (gradul, funcția, numele și prenumele)

Am rămas în poziția „pe loc repaus” și vechiul comandant a spus: „ofițer bun și chiar foarte bun, te poți baza pe el în toate împrejurările, iar în îndeplinirea sarcinilor nu i se poate reproșa nimic. De, în afara serviciului, mai „mergem” la câte-o cafeluță, la câte-un coniac, dar atât. Maiorul Gușă nu a comentat nimic, dar după câteva zile, când dânsul preluase comanda, m-am dus iar cu Ordinul de zi la semnat, s-a uitat peste el, a citit ce i se părea mai important, a semnat, apoi a zis: deci așa, tov. Maior, mai mergem în afara serviciului și la o cafeluță și la un coniac”. Am roșit puțin, n-am zis nimic, dar dânsul a continuat repede: „dar să știi că și

mie îmi place să mai merg, în afara serviciului, la o cafea și la un coniac”. Mi-a venit inima la loc, am salutat și am plecat. Ulterior, ne-am întâlnit sau am fost de multe ori împreună la cafeaua sau coniacul incriminat, am devenit buni amici, l-am ajutat și sprijinit din răspuțeri.

Aș vrea să spun acum, cu mâna pe inimă, că generalul Gușă a fost un om mai creștin ca mulți preoți, și aprecierea nu este deloc exagerată.

O să fac pe parcurs, câteva referiri la lucrarea 8 culegerea de articole apărute) preotului Tiberiu-Ioan Vișan, intitulată „Treptele nedumeririi”, pag. 37.

„Nici un domeniu nu scoate în evidență mai pregnant decât cel religios „atitudinea” unui om. Mărturisirea de credință este actul nostru lăuntric de identitate. Din părinți ortodocși - devin ortodox.”

Am spus la început că am fost împreună la Spătaru, de câteva ori și de câte ori pornea mașina, dânsul își făcea cruce și spunea : „Doamne-ajută!” fără nici o rețineră și fără să-i pese de cei prezenți. Eu nu îndrăzneau să fac la fel.

La una din vizitele făcute la casa părinților săi am văzut într-o cameră, orânduite pe jos, câteva rânduri de farfurii adânci din ceramică populară, în care erau câte o cană mare, ambele foarte frumos lucrate și colorate și câte o lingură de lemn. La nedumerirea mea, tatăl domnului Gușă mi-a explicat că urmează o sărbătoare religioasă în care, pentru pomenirea morților, se dăruiesc creștinilor trecători pe acolo o farfurie cu sarmale, o cană cu vin și lingura de lemn.

În curtea casei bătrânești a fost construită o căsuță de lemn, în stil rustic și care era echipată cu covoare, cergi, cuverturi, prosoape, fețe de masă etc., toate cusute în adevăratul stil popular. Era așa-zisa „casă a popii”, casa în care preotul de la comună, care venea să slujească duminica și în zilele de sărbătoare, se odihnea și servea masa.

Am amintit acestea pentru a arăta că generalul Gușă avea rădăcinile adânc înfipite în ortodoxia neamului românesc.

Într-o perioadă în care se cereau și se înaintau situații pe linie de cadre, cu cei care s-au căsătorit la biserică, ori și-au botezat copiii la biserică, cu propunerea de menținere în activitate sau de trecere în rezervă, soții Gușă nu au ezitat să fie nași la doi tineri din orașul Luduș, județul Mureș. Nimic deosebit, se pare, numai că, nașii împreună cu mirii și cu tot alaiul „au defilat” pe strada principală și au intrat în biserică unde urma să aibă loc cerremonia căsătoriei, fără să le pese de cineva.

Aș dori acum să citez un fragment din interviul pe care generalul Gușă l-a acordat ziarului „Observatorul militar” publicat la 28 octombrie 1992:

„ - Vă simțiți vinovat ?

- Sigur că mă simt. Pentru cei 30 de ani în care am acceptat - la început din naivitate, apoi dintr-un soi de fatalitate - o ideologie mincinoasă și o practică politică dezastruoasă pe toate planurile. Fiindcă asta a reprezentat comunismul pentru poporul român cu tradițiile și spiritul nostru creștin. Iar noi, generațiile crescute și intrate în viață în anii 50-60, am fost victimele unei politici insidioase, viclene, dezumanizante. Asta nu înseamnă că toți am fost rău intenționați, că nu ne-am iubit țara și n-am încercat s-o servim cu credință. Iubirea de patrie, cea adevărată, adânc ascunsă în inimă ne-a ajutat cred eu, să nu renunțăm la valorile umaniste”.